

Nr 466

Av herr **Kellgren m. fl.**, om översyn av kungl. musikhögskolans personalstat.

Under år 1964 har två uppmärksammade utredningar klart påvisat att bristen på kompetenta musiklejare är närmast katastrofal inom såväl det obligatoriska skolväsendet som det frivilliga musikbildningsarbetet. Det snabbt expanderande musiklivet har även starkt växande behov av tonkonstnärer, framför allt gäller detta våra orkestrar, där stora rekryteringssvårigheter föreligger. I statsverkspropositionen 1965 har dessa förhållanden uppmärksammats så till vida som medel föreslås för en upp- rustning av Göteborgs och Malmö konservatorier samt för den redan på- började utvidgade orkesterskolan vid musikhögskolan i Stockholm. De medel som föreslås betyder för Göteborgs och Malmö del en fördubbling respektive tredubbling av föregående års anslag, vilket dock endast inne- bär att dessa konservatorier för en gångs skull utan prutning får vad som äskats. Denna satsning gäller likväl ej — med det nämnda undantaget — landets viktigaste musikutbildningsinstitution, musikhögskolan. I stället förutskickas en kommande större utredning, vilken med tanke på de an- tydda omfattande direktiven kan väntas bli tidskrävande.

Det finns i denna situation anledning erinra om musikhögskolans pre- kära läge, belyst och grundligt utrett redan i 1947 års musikutredning. Vid musikhögskolan tillämpas fortfarande ett starkt föråldrat reglemente, vil- ket bl. a. medför en betungande eftersläpning i fråga om lärarnas arbets- och lönevillkor. Lärarstaben vid musikhögskolan består av 2 professorer, 19 ordinarie lärare, 22 extra ordinarie och 34 biträdande lärare. Av dessa är det övervägande flertalet tillsatta efter sakkunnigförfarande och till- hör eliten inom vårt musikliv. Ordinarie och extra ordinarie lärare är place- rade i A 23, de två professorerna tolv löneklasser högre. Tjänstgöringsskyl- digheten för ordinarie och extra ordinarie lärare är vanligtvis 20 vecko- timmar. Starka skäl talar för en förkortning av tjänstgöringsskyldigheten inte minst av den anledningen att många av lärarna tillhör de bästa bland våra aktiva tonkonstnärer och att deras möjligheter till fortsatt konstnärlig utveckling är en vital fråga inte bara för undervisningen utan även för landets musikliv över huvud. Det kan ej vara rimligt att genom ytterligare utredningar uppskjuta den nödvändiga förbättringen av arbetsvillkoren för musikhögskolelärarna — ej minst inom musikhögskolans pedagogut- bildning. Ej heller synes de antydda direktiven i den kommande utred- ningen ge tillräckliga motiv för att uppskjuta dessa förbättringar. Den ut-

redning det gäller berör ju i lika hög grad musikutbildningen i såväl Göteborg och Malmö som Stockholm. En jämförelse mellan konsthögskolan med dess 10 professurer, konstfackskolan med dess 6 professurer och musikhögskolan med dess endast 2 professurer belyser eftersläpningen. Än mer slående framstår detta vid en jämförelse mellan den status som utländska ledande musikhögskolor erbjuder sina lärare och förhållandena vid musikhögskolan i Stockholm.

Det är alltså enligt vår mening för kulturlivets fortsatta utveckling nödvändigt att i ekonomiskt avseende jämställa högt kvalificerade tjänster inom konstområdena med sådana inom andra områden, t. ex. inom naturvetenskapen och inom undervisningen vid universiteten. I beaktande av att det här sålunda gäller en högskola för utbildande av landets mest kvalificerade tonkonstnärer är det dessutom uppenbart att denna lärarnas låga lönegradsplacering är lika litet ägnad att bibehålla den höga nivån på musikutbildningen som att förstärka och effektivisera densamma.

Musikhögskolan har i sina anslagsäskanden för 1965 särskilt eftersträvat att förbättra lärarvillkoren inom pedagogutbildningen i ämnen som piano, violin och sång samt för två så fundamentalt viktiga områden som gehörsundervisningen och den musikpedagogiska forskningen.

Det finns i detta sammanhang anledning att ytterligare erinra om att musikhögskolans utveckling starkt hindras av att dess planerade tillbyggnad har försenats nu minst tio år. Ej heller i årets statsverksproposition har detta byggnadsbehov satt minsta spår. Den inledningsvis berörda musiklektörbristen motiverar att oavsett utredningar åtgärder vidtages för att snabbt få en lösning av byggnadsfrågan samt för att både kvantitativt och kvalitativt förbättra musikutbildningen vid i synnerhet musikhögskolan i Stockholm.

Med hänvisning till ovanstående hemställes därför,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte ge uttryck för sin önskan att kungl. musikhögskolans personalstat blir föremål för skyndsam översyn i syfte att tillgodose trängande behov av nya lärartjänster och förbättring av lärarvillkoren.

Stockholm den 27 januari 1965

Nils Kellgren

Lena Renström-Ingenäs

Stellan Arvidson

Arvid Eskel